

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ŚLĄSKIEGO

Katowice, dnia 16 lipca 2015 r.

Poz. 3971

ROZSTRZYGNIECIE NADZORCZE NR IFIIL.4131.1.39.2015 WOJEWODY ŚLĄSKIEGO

z dnia 6 lipca 2015 r.

Na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. *o samorządzie gminnym* (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 594 ze zm.), w związku z art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. *o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym* (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 199 ze zm.),

stwierdzam nieważność

uchwały Nr IX/172/15 Rady Miasta Katowice z dnia 29 maja 2015 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania obszaru Subcentrum Południe w Katowicach – część obejmująca obszar w rejonie skrzyżowania ulic Kościuszki i Kolejowej, **w następującej części** :

1. § 11 ust. 3 pkt 2 lit. b w zakresie słów: *z wykluczeniem spalania paliw węglowych*;
2. § 20 ust. 5 pkt 3;
3. **w zakresie zjazdów publicznych:**
 - § 3 ust. 1 pkt 35;
 - § 10 ust. 1 pkt 5 lit. b i c - oraz na rysunku planu, stanowiącym załącznik nr 1 do uchwały IX/172/15, w zakresie oznaczeń zjazdu publicznego (typ 1) i zjazdu publicznego (typ 2);
 - § 14 ust. 3 pkt 1 lit. a tiret drugie - w zakresie słów: *poprzez: wyznaczony na rysunku planu zjazd publiczny (typ 2)*;
 - § 14 ust. 3 pkt 1 lit. a tiret trzecie - w zakresie słów: *(przez wyznaczony na rysunku planu zjazd publiczny (typ 2)*;
 - § 23 ust. 3 pkt 1 lit. c tiret czwarte;
 - § 24 ust. 3 pkt 1 lit. b tiret czwarte;
 - § 24 ust. 5 pkt 6 lit. a - w zakresie słów: *z ustalonymi na rysunku planu zjazdami publicznymi typu 1*;
 - § 26 ust. 3 pkt 1 lit. a tiret czwarte;
 - § 26 ust. 3 pkt 1 lit. b tiret czwarte;
 - § 26 ust. 3 pkt 1 lit. d tiret czwarte;
 - § 27 ust. 3 pkt 1 lit. a tiret czwarte;
 - § 28 ust. 3 pkt 1 lit. a tiret czwarte;
 - § 29 ust. 3 pkt 1 lit. a tiret czwarte;
 - § 29 ust. 3 pkt 1 lit. b tiret czwarte;
 - § 32 ust. 1 pkt 2 lit. c - w zakresie słów: *wraz ze zjazdami publicznymi (typ 2)*;

- § 32 ust. 1 pkt 2 lit. d;
- § 35 ust. 1 pkt 2 lit. a - w zakresie słów: *wraz ze zjazdami publicznymi*;
- § 39 ust. 3 pkt 1 lit. a tiret czwarte;
- 4. w zakresie linii zabudowy:**
- § 14 ust. 4 pkt 1 lit. a tiret piąte, szóste i siódme;
- § 15 ust. 4 pkt 1 lit. a tiret trzecie i czwarte;
- § 16 ust. 4 pkt 1 lit. a tiret trzecie, czwarte i piąt;;
- § 17 ust. 4 pkt 1 lit. b tiret drugie i trzecie;
- § 18 ust. 4 pkt 1 lit. a;
- § 19 ust. 4 pkt 1 lit. a tiret czwarte i piąte;
- § 23 ust. 4 pkt 1 lit. b tiret drugie;
- § 24 ust. 4 pkt 1 lit. a tiret trzecie i czwarte;
- § 27 ust. 4 pkt 1 lit. a tiret trzecie;
- § 28 ust. 4 pkt 1 lit. a tiret drugie i trzecie;
- § 29 ust. 4 pkt 1 lit. b tiret pierwsze.

Uzasadnienie

W dniu 29 maja 2015 r. Rada Miasta Katowice podjęła uchwałę, w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania obszaru Subcentrum Południe w Katowicach – część obejmująca obszar w rejonie skrzyżowania ulic Kościuszki i Kolejowej.

Stosownie do przepisu art. 20 ust. 2 cyt. ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (zwanej dalej: u.p.z.p.), dnia 5 czerwca 2015 r. Wojewoda Śląski otrzymał uchwałę Nr IX/172/15 wraz z dokumentacją prac planistycznych odzwierciedlającą przebieg postępowania w sprawie uchwalenia miejscowego planu, przekazaną w celu oceny jej zgodności z prawem.

W dniu 17 czerwca 2015 r. organ nadzoru wszczął postępowanie nadzorcze oraz poinformował gminę o możliwości złożenia wyjaśnień.

W trakcie prowadzonego postępowania nadzorczego, mającego na celu zbadanie legalności uchwały, organ nadzoru stwierdził, że została ona podjęta z naruszeniem zasad sporządzania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego w następującym zakresie:

1. W § 11 uchwały Rada Miasta Katowice zapisała ustalenia dotyczące zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej. W ustępie 3 pkt 2 lit. b wskazanego przepisu, w zakresie zasad zaopatrzenia w energię ciepłą organ gminy ustalił m.in., że dopuszcza się dla zabudowy innej niż mieszkaniowa wielorodzinna „w przypadku braku możliwości technicznych zastosowania sieci zdalaczynnej stosowanie indywidualnych i lokalnych źródeł ciepła z zastosowaniem urządzeń o efektywności energetycznej co najmniej 80%, z wykluczeniem spalania paliw węglowych”.

Stosownie do przepisów art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. w planie miejscowym określa się zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej. Jednocześnie na gminie ciąży obowiązek określenia zasad ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu kulturowego, wynikający z art. 15 ust. 2 pkt 3 wskazanej ustawy.

Wskazane przepisy nie upoważniły jednak prawodawcy miejscowego do wykluczenia możliwości stosowania paliw węglowych w zakresie zaopatrzenia w ciepło. Kompetencja rady miasta do określenia zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów infrastruktury technicznej, przepisami § 4 pkt 9 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587 – zwanego dalej: rozporządzeniem), została doprecyzowana i polega na określeniu rozmieszczenia sieci infrastruktury technicznej i parametrów sieci, a także określeniu warunków powiązań sieci infrastruktury technicznej z układem zewnętrznym.

Tym samym, na mocy przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym i przepisów wykonawczych, Rada Miasta Katowice nie posiadała uprawnień ustawowego do ograniczenia źródeł ciepła takich jak paliwo węglowe, które można stosować dla celów zaopatrzenia w energię ciepłą.

Uprawnień takich nie daje też organowi gminy również ustawa z dnia z dnia 27 kwietnia 2001 r. Prawo ochrony środowiska (t.j. Dz. U. z 2013 r. poz. 1232 ze zm.). Zgodnie bowiem z art. 96 ust. 1 wyżej wymienionej ustawy to **sejmik** województwa może, w drodze uchwały, w celu zapobieżenia negatywnemu oddziaływaniu na środowisko lub na zabytki **określić** dla terenu województwa, bądź jego części, **rodzaje lub jakość paliw dopuszczonych do stosowania**, a także sposób realizacji i kontroli tego obowiązku.

Tym samym, w świetle obowiązujących przepisów organ nadzoru zobowiązany był stwierdzić przekroczenie przez Radę Miasta Katowice jej kompetencji wyrażonych w art. 15 ust. 2 pkt 10 u.p.z.p. przyznanych jej do regulacji spraw związanych z określeniem zasad modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacji i infrastruktury technicznej.

2. W § 20 uchwały zawarto ustalenia szczegółowe dla terenu 1U,MW przeznaczonego na cele zabudowy usługowej i mieszkaniowej wielorodzinnej. Dla przedmiotowego terenu określono m.in., eksponowane obowiązujące i nieprzekraczalne linie zabudowy, nieprzekraczalne pola zabudowy w granicach terenu, a także zewnętrzną ogólnodostępną przestrzeń 1Pz. Dla przestrzeni 1Pz w ustępie 5 pkt 3 wskazanego paragrafu ustalono następujące zasady zagospodarowania: „*1Pz – rozwiązanie jednoprzestrzenne w formie skweru / placu (trójkątny), u zbiegu dróg KDG i 1KDL, o długości boków odpowiednio od 60,0 m do 80,0 m (+/-10%), z dopuszczoną możliwością budowy jednego wolnostojącego budynku (zabudowa usługowa), o powierzchni zabudowy nie większej niż 200,0 m² i wysokości 2 kondygnacji (nie więcej niż 9,0 m), o wszystkich elewacjach eksponowanych i z dominantą architektoniczną (fragment budynku), o wysokości do 12,0 m, z zagwarantowanym dojazdem i dostawą od strony drogi 1KDL*”.

Z § 3 ust. 1 pkt 33 uchwały wynika, że przez zewnętrzną ogólnodostępną przestrzeń należy rozumieć wyznaczoną na rysunku planu, **część terenu położoną pomiędzy liniami rozgraniczającymi teren, a liniami zabudowy** : obowiązującymi, nieprzekraczalnymi, eksponowanymi obowiązującymi, eksponowanymi nieprzekraczalnymi, stanowiącą pożądaną przestrzeń wspólną, zwiększającą dostępność i użyteczność przestrzeni oraz zapewniającą zróżnicowaną, zgodnie z ustaleniami szczegółowymi, dostępność poszczególnych zabudowanych lub przeznaczonych pod zabudowę pozostałych części terenu.

Zgodnie zatem z definicją przyjętą w planie, przestrzeń 1Pz to przestrzeń wyznaczona pomiędzy liniami rozgraniczającymi teren 1U,MW a liniami zabudowy określonymi dla wskazanego terenu. Na mocy powyższej definicji, a także zapisów § 20 ust. 5 pkt 3 uznać zatem należy, że w przestrzeni 1Pz może zostać zrealizowany jeden wolnostojący budynek usługowy o parametrach określonych w cytowanym przepisie uchwały.

Analizując rysunek planu, organ nadzoru stwierdził, że powyższe nie koresponduje z częścią graficzną uchwały. Dla terenu 1U,MW na rysunku planu wyznaczono bowiem dwa odrębne nieprzekraczalne pola zabudowy zamknięte przez wyznaczone linie zabudowy, pomiędzy którymi wyznaczono zewnętrzną ogólnodostępną przestrzeń 1Pz. Z rysunku planu wynika, że przestrzeń ta jednocześnie obejmuje jedno z pól zabudowy położone w południowej części terenu 1U,MW. Z cytowanych ustaleń § 3 ust. 1 pkt 33 uchwały wynika, iż zewnętrzna ogólnodostępną przestrzeń to **część terenu położona pomiędzy liniami rozgraniczającymi teren, a liniami zabudowy**.

W świetle powyższego nie jest dla organu nadzoru oczywistym, czy - dopuszczony zapisami § 20 ust. 5 pkt 3 lit. a - budynek usługowy ma być zlokalizowany w przestrzeni 1Pz pomiędzy wyznaczonymi graficznie polami zabudowy wyznaczonymi liniami rozgraniczającymi, czy też wskazany przepis odnosi się do południowego pola zabudowy, co z kolei stoi w sprzeczności z definicją zewnętrznej ogólnodostępnej przestrzeni. Na fakt taki wskazywać mogłaby dopuszczona na rysunku planu dominanta architektoniczna, o której mowa w § 20 ust. 5 pkt 3 lit. a, znajdująca się w południowym polu zabudowy, jednakże powyższe nie wynika jednoznacznie z wskazanego przepisu, a wręcz przeciwnie, wątpliwe ustalenie planu wskazuje na dopuszczenie niezależnego od wskazanych pól zabudowy budynku.

Brak możliwości powiązania tekstu planu z jego rysunkiem rażąco narusza przepisy § 8 ust. 2 rozporządzenia, a także art. 4 ust. 1 oraz 14 ust. 1 u.p.z.p., w myśl którego plan miejscowy sporządza się w celu przeznaczenia terenów oraz określenia sposobów ich zagospodarowania i zabudowy. Ustalenia § 20 ust. 5 pkt 3 uchwały uniemożliwiają odczytanie, jaki jest faktyczny dopuszczalny sposób zagospodarowania wydzielonej w terenie 1U,MW zewnętrznej ogólnodostępnej przestrzeni 1Pz.

Powyższe czyni ustalenia planu prawnie niedopuszczalnymi. Plan miejscowy jest bowiem aktem prawa miejscowego i powinien być redagowany tak, aby dokładnie i w sposób zrozumiały dla adresatów zawartych w nich norm wyrażał intencje prawodawcy miejscowego.

Stwierdzenie nieważności zapisów § 20 ust. 5 pkt 3 uchwały, nie rzutuje jednak na legalność całej uchwały, gdyż zasady zagospodarowania terenu 1U,MW wyrażone w § 20, a także ustalenia przedstawione na rysunku planu pozwalają, po wyeliminowaniu wadliwych zapisów, na prawidłowe zagospodarowanie wskazanego terenu.

3. W przepisach ogólnych badanej uchwały, w § 3 ust. 1 pkt 35 zdefiniowano pojęcie zjazdu publicznego jako wskazane na rysunku planu typy zjazdów (oraz pozostałe dopuszczone niewyznaczone na rysunku planu), także strefę zjazdów publicznych w granicach terenu 1.1UC,U, zgodnie z ustaleniami planu. W § 10 planu określono natomiast zasady modernizacji, rozbudowy i budowy systemów komunikacyjnych, w tym w ust. 1 pkt 5 ustalono następujące typy zjazdów publicznych wskazane na rysunku planu:

- strefa zjazdów publicznych w granicach terenu 1.1UC,U,
- typ 1 – bez ograniczeń, w odniesieniu do form obsługi i kategorii pojazdów,
- typ 2 – z ograniczeniem, form obsługi i kategorii pojazdów, zgodnie z ustaleniami szczegółowymi.

Na rysunku planu, jako jego ustalenie, wskazano natomiast dokładne miejsca lokalizacji poszczególnych typów zjazdów publicznych na poszczególne tereny objęte uchwałą Nr IX/172/15.

W miejscu tym należy wskazać, że zgodnie z przepisami ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 460) przez zjazd rozumieć należy połączenie drogi publicznej z nieruchomością położoną przy drodze, stanowiące bezpośrednie miejsce dostępu do drogi publicznej w rozumieniu przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Jednocześnie rozporządzenie Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 2 marca 1999 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne i ich usytuowanie (Dz. U. Nr 43, poz. 430), wprowadziło podział zjazdów na zjazd publiczny i indywidualny, przy czym zjazd publiczny został zdefiniowany jako zjazd określony przez zarządcę drogi co najmniej do jednego obiektu, w którym prowadzona jest działalność gospodarcza lub działalność o charakterze publicznym.

Ustalenia § 3 ust. 1 pkt 35 oraz § 10 ust. 1 pkt 5 lit. b i c uchwały, stanowią zatem modyfikację pojęć uregulowanych ustawowo oraz w drodze cytowanego rozporządzenia Ministra Transportu. Przeciwno odmiennemu definiowaniu pojęć wypowiada się judykatura, stanowiąc, że żaden przepis prawa obowiązującego nie dał takich kompetencji organom gminy, aby w ramach przepisów prawa miejscowego ustalały dowolnie, a następnie stosowały własne przepisy definiujące, w tym definicję zjazdu publicznego, uregulowaną już aktem prawnym hierarchicznie wyższym.

Jak wynika z art. 29 ustawy o drogach publicznych budowa lub przebudowa zjazdu należy do właściciela lub użytkownika nieruchomości przyległych do drogi, po uzyskaniu, w drodze decyzji administracyjnej, zezwolenia zarządcy drogi na lokalizację zjazdu lub przebudowę zjazdu. Dodatkowo przepis ten stanowi, że ze względu na wymogi wynikające z warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać drogi publiczne, zarządca drogi może odmówić wydania zezwolenia na lokalizację zjazdu lub jego przebudowę, albo wydać zezwolenie na lokalizację zjazdu na czas określony.

Mając na uwadze powyższe, gmina nie miała uprawnień do regulowania w drodze ustaleń miejscowego aktu planistycznego miejsc lokalizacji zjazdów, a także ustalania ich typów oraz ograniczeń poruszania się po nich poszczególnych kategorii pojazdów. Takie uprawnienia zostały bowiem przypisane zarządcy drogi, w myśl przepisu art. 29 ustawy o drogach publicznych. A zatem wymienione w sentencji rozstrzygnięcia, w pkt 3, przepisy uchwały należało uznać za sprzeczne z prawem.

Pogląd taki jest również reprezentowany w orzecznictwie sądowo-administracyjnym, w myśl którego, o tym czy zjazdy będą budowane oraz o ich lokalizacji decyduje właściwy organ w drodze aktu indywidualnego (patrz orzeczenie II SA/Łd 752/14 z dnia 12 grudnia 2014 r.).

W świetle powyższego niedopuszczalne są również regulacje planu miejscowego określające dopuszczalne ilości zjazdów z poszczególnych dróg.

Takie ustalenia zostały natomiast poczynione w § 23 ust. 3 pkt 1 lit. c tiret czwarte oraz § 24 ust. 3 pkt 1 lit. b tiret czwarte uchwały, w których zapisano, iż od strony dróg publicznych wskazanych w tych przepisach

dopuszcza się wyłącznie „*jeden zjazd publiczny nie wyznaczony na rysunku planu*”. Jak wskazano wyżej kompetencja do określania możliwości połączenia nieruchomości z drogą należy do zarządcy drogi, a jego decyzja w tym zakresie zostaje wyrażona w drodze decyzji administracyjnej. Etap sporządzania planu miejscowego nie jest zatem momentem na podejmowanie tego typu rozstrzygnięć w zakresie obsługi komunikacyjnej poszczególnych nieruchomości.

Zapisy o podobnej treści, a tym samym niedopuszczalnej regulacji, znalazły swoje odzwierciedlenie we wskazanych w sentencji niniejszego rozstrzygnięcia przepisach § 26 ust. 3 pkt 1 lit. a tiret czwarte oraz lit. b tiret czwarte, § 29 ust. 3 pkt 1 lit. a tiret czwarte oraz lit. b tiret czwarte oraz § 39 ust. 3 pkt 1 lit. a tiret czwarte, w których dopuszczono od strony dróg publicznych wyłącznie „*ilość zjazdów publicznych jak w stanie istniejącym*”.

W § 27 ust. 3 pkt 1 lit. a tiret czwarte oraz § 28 ust. 3 pkt 1 lit. a tiret czwarte uchwały ustalono natomiast od strony dróg publicznych wskazanych w wymienionych przepisach wyłącznie „*ilość zjazdów publicznych jak w stanie istniejącym z możliwością zmiany ich lokalizacji*”.

Mając na uwadze powyższe, w świetle obowiązujących przepisów o drogach oraz orzecznictwa sądowno-administracyjnego, tutejszy organ zobowiązany był do stwierdzenia nieważności wskazanych przepisów uchwały Nr IX/172/15, a także nieważności rysunku planu w zakresie przedstawionych graficznie zjazdów publicznych typu 1 i 2.

4. Stosownie do przepisu art. 15 ust. 2 pkt 6 u.p.z.p. w planie miejscowym określa się obowiązkowo zasady kształtowania zabudowy oraz wskaźniki zagospodarowania terenu, maksymalną i minimalną intensywność zabudowy jako wskaźnik powierzchni całkowitej zabudowy w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, minimalny udział procentowy powierzchni biologicznie czynnej w odniesieniu do powierzchni działki budowlanej, maksymalną wysokość zabudowy, minimalną liczbę miejsc do parkowania w tym miejsca przeznaczone na parkowanie pojazdów zaopatrzonych w kartę parkingową i sposób ich realizacji oraz **linie zabudowy** i gabaryty obiektów. Ponadto zgodnie z § 7 pkt 8 rozporządzenia, linie zabudowy powinny znajdować się na rysunku planu.

Analizując miejscowy plan zagospodarowania obszaru Subcentrum Południe w Katowicach – część obejmująca obszar w rejonie skrzyżowania ulic Kościuszki i Kolejowej, tutejszy organ stwierdził, że prawodawca miejscowy wywiązał się z ciążącego na nim obowiązku wyznaczenia linii zabudowy, przy czym ustalono obowiązujące linie zabudowy, nieprzekraczalne linie zabudowy, eksponowane obowiązujące linie zabudowy, eksponowane nieprzekraczalne linie zabudowy oraz nieprzekraczalne linie zabudowy związane tylko z zabudową mieszkaniową wielorodzinną lokalizowaną na terenie 1.2UC,MW, obowiązujące w granicach terenów 1.1UC,U i 2UC,MW.

Na rysunku planu oprócz wskazanych linii zabudowy określono także linie wymiarowe, o których mowa w § 2 ust. 1 pkt 10 uchwały, obrazujące odległość pomiędzy liniami rozgraniczającymi poszczególne tereny a liniami zabudowy. Dodatkowo odległości te opisano także w tekście uchwały.

Badając legalność zapisów uchwały Nr IX/172/15 organ nadzoru stwierdził jednak, że odległości linii zabudowy opisane w tekście planu są rozbieżne ze sposobem wymiarowania przyjętym na rysunku planu, a także sprzeczne z definicją linii wymiarowych, zawartą w § 2 ust. 1 pkt 10 uchwały.

Na rysunku planu stanowiącym załącznik nr 1 do uchwały, wskazano zgodnie z definicją linii wymiarowych odległości linii zabudowy od linii rozgraniczających poszczególne tereny.

W tekście uchwały, we wskazanych w sentencji paragrafach, ustalono natomiast odległości poszczególnych linii zabudowy od strony zewnętrznych ogólnodostępnych przestrzeni oznaczonych symbolem Pz. Przykładowo w § 24 ust. 4 pkt 1 lit a tiret trzecie ustalono, że nieprzekraczalna linia zabudowy od strony przestrzeni 3.1.Pz jest cofnięta do wnętrza terenu o 12 m.

Analizując rysunek planu organ nadzoru stwierdził, że nieprzekraczalna linia zabudowy określona dla terenu 3.2.U,MW, którego dotyczą zapisy § 24, graniczy z wyznaczoną zewnętrzną ogólnodostępną przestrzenią 3.1.Pz. Północna granica przestrzeni 3.1.Pz pokrywa się z linią rozgraniczającą tereny 3.2U,MW oraz 3.1U, i od linii rozgraniczającej wskazane tereny do północnej linii zabudowy terenu 3.2U,MW odległość wynosi 12 m, jednakże prawodawca miejscowy nie wskazał, od której granicy przestrzeni 3.1.Pz należy przyjmować 12 m odległość linii zabudowy. Tym samym prawidłowym byłoby także przyjęcie odległości 12 m od południowej granicy przestrzeni 3.1.Pz, co z kolei stoi w sprzeczności z rysunkiem planu.

W miejscu tym należy także jeszcze raz wyraźnie podkreślić, że zgodnie z definicją linii wymiarowych, zawartą w § 2 ust. 1 pkt 10 uchwały, odległość ta powinna być mierzona od linii zabudowy do linii rozgraniczającej tereny, nie natomiast jak przyjęto we wskazanym przepisie uchwały do zewnętrznej ogólnodostępnej przestrzeni oznaczonej symbolem Pz.

Stosownie do przepisu § 8 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wymaganego zakresu projektu planu miejscowego, na rysunku planu miejscowego stosuje się nazewnictwo i oznaczenia umożliwiające jednoznaczne powiązanie rysunku planu miejscowego z tekstem tegoż planu.

Wyżej wskazane rozbieżności utrudniają powiązanie ustaleń tekstowych uchwały Nr IX/172/15 z rysunkiem planu, co stoi w sprzeczności ze wskazanym przepisem.

Mając na uwadze powyższe organ nadzoru postanowił stwierdzić nieważność wskazanych w sentencji rozstrzygnięcia przepisów uchwały odnoszących się do określenia linii zabudowy w oparciu o granice zewnętrznych ogólnodostępnych przestrzeni oznaczonych symbolem Pz..

Wyeliminowanie wskazanych zapisów nie wpływa jednak na legalność uchwały, gdyż przepis art. 16 ust. 1 u.p.z.p. nie pozostawia wątpliwości, że plan miejscowy to w pierwszym rzędzie rysunek planu sporządzony na kopii mapy zasadniczej. Rysunek ten stanowi więc nieodłączną część tego aktu prawnego stanowiącego przepis gminny. Jeżeli zatem linie zabudowy zostały przedstawione na rysunku planu stanowiącym załącznik nr 1 do uchwały Nr IX/172/15 i prawidłowo na tym rysunku zwymiarowane, to unieważnienie zapisów tekstowych uchwały w tym zakresie nie skutkuje wadą prawną przedmiotowego planu.

W myśl art. 85 i 86 *ustawy o samorządzie gminnym* wojewoda sprawuje nadzór nad działalnością gminną na podstawie kryterium zgodności z prawem. Zgodnie z art. 91 wskazanej ustawy uchwała gminy, która jest sprzeczna z prawem jest nieważna. O nieważności uchwały w całości lub w części orzeka organ nadzoru w drodze rozstrzygnięcia nadzorczego.

Na konieczność taką wskazuje także art. 28 u.p.z.p., którego przepisy jednoznacznie mówią, że naruszenie zasad sporządzania planu miejscowego, istotne naruszenie trybu, a także naruszenie właściwości organów w tym zakresie, powodują nieważność uchwały gminy w całości lub w części.

Zatem, akt prawa miejscowego może być objęty stwierdzeniem nieważności w całości lub w części. O zakresie rozstrzygnięcia decyduje natomiast fakt, czy stwierdzone naruszenie prawa będzie miało wpływ na całą uchwałę, czy będzie dotyczyło jedynie pojedynczych przepisów niezgodnych z aktami prawa hierarchicznie wyższymi, które to jednak naruszenia nie będą rzutować na całą uchwałę.

W omawianej sprawie, wskazane naruszenie zasad sporządzania planu, dawało organowi nadzoru podstawy do stwierdzenia jedynie częściowej nieważności zapisów uchwały Nr IX/172/15 Rady Miasta Katowice z dnia 29 maja 2015 r. w sprawie uchwalenia miejscowego planu zagospodarowania obszaru Subcentrum w Katowicach – część obejmująca obszar w rejonie skrzyżowania ulic Kościuszki i Kolejowej, w zakresie wskazanym w sentencji rozstrzygnięcia.

Od niniejszego rozstrzygnięcia przysługuje prawo złożenia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach za pośrednictwem organu nadzoru – Wojewody Śląskiego, w terminie 30 dni od jego doręczenia.

z up. WOJEWODY ŚLĄSKIEGO
Dyrektor Wydziału Infrastruktury

Bożena Goldamer-Kapała

Otrzymuje:

1. Rada Miasta Katowice

- za zwrotnym potwierdzeniem odbioru

2. A/a.